

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 818/2015
16.12.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Ј.Ј. из Н., чији је пуномоћник М.К., адвокат из Н., против туженог Г.-т.ш. Н. из Н., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3756/14 од 12.11.2014. године, у седници одржаној 16.12.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3756/14 од 12.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 4119/13 од 27.01.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење директора туженог број 02-13/29 од 07.09.2010. године којим је тужиоцу утврђено непуно радно време и то 80% радног времена, као и одлука Школског одбора број 01-363/6 од 14.09.2010. године, којим је ово решење потврђено и да се обавезе тужени да тужиоца као наставника физичког васпитања врати на радно место са пуним радним временом и призна му сва права по основу рада. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати 297.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3756/14 од 12.11.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС и 74/13-УС и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужбу у овој правној ствари поднета је 01.10.2010. године, ради поништаја решења директора туженог којим је тужиоцу утврђено непуно радно време од

80% од пуног радног времена на радном месту наставника физичког васпитања. Вредност предмета спора није означена нити у тужби, нити током поступка.

Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних спорова. Међутим, одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа, па ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужбени захтев не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим о допуштености овог правног лека, а према вредности спора.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП (у вези члана 13. став 2. и члана 23. став 1. и 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку - „Службени гласник РС“, број 55/14), прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, иако тужилац тражи заштиту права из радног односа, не ради се о парници из радних спорова у смислу члана 441. ЗПП (код којих је ревизија увек дозвољена), јер предмет тражене правне заштите је поништај решења директора туженог којим је тужиоцу утврђено непуно радно време од 80% од пуног радног времена на радном месту наставника физичког васпитања. Имајући при том у виду да тужилац није означио вредност предмета спора, нити је вредност спора утврђена и не може се утврдити ни на основу одређене или наплаћене судске таксе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**